

[Aksel Larsen.]

jo ikke derigennem, det er en Kendsgerning. Det vil føre for vidt at gennemgaa det i Detailler her, selv om den Maade, hvorpaa Debatten bliver ført og organiseret, absolut ikke frister mig til at forkorte mit Indlæg; men vil man have yderligere Besked, saa staar jo Karl Marx's „Kapitalen“ aaben til Studium, paa Dansk ganske vist ikke hele Værket — for det er jo netop Socialdemokratiets sjældne Indsats i dansk Arbejderbevægelse, at det gennem sin mere end 60-aarige Eksistens omhyggeligt har sørget for, at Karl Marx's Hovedværk ikke blev oversat til eller udgivet paa Dansk —, men i hvert Fald paa andre forstaaelige Sprog, og inden længe har vi vel en fuldstændig Udgave af det ogsaa paa Dansk. Der kan man læse videre om disse Problemer.

Og det er rigtigt, at Landbruget maa skatte til alle de øvrige Erhverv. Det er rigtigt, at i et kapitalistisk Samfund bliver Landbruget plyndret af de andre Erhverv, det bliver plyndret, ikke alene gennem Betaling af Renter og Afdrag, ikke alene gennem Skatter, men ogsaa derved, at Landbruget faktisk maa sælge sine Produkter til en Pris, der ligger under, hvad de er værd. Det skyldes ikke de Grunde, som det ærede Medlem Hr. Slesvig-Holstein (Munterhed) det ærede Medlem Hr. Holstein tror. Det skyldes den Omstændighed, at en Vares Værdi altid retter sig efter den ved Fremstillingen af denne Vare anvendte nødvendige Arbejdskraft.

Eftersom Landbruget teknisk ligger langt bagud for Industrien, kræves der langt mere konkret Arbejdskraft anvendt paa at fremstille Landbrugsprodukter, der medgaaer langt flere Arbejdstimer paa at fremstille dem; og skulde de betales efter deres Værdi, skulde Landbrugsproduktionens Pris beregnes efter, hvor mange nødvendige Arbejdstimer der er anvendt til Produkternes Fremstilling, vilde det blive forholdsvis svimlende Priser efter det almindelige Prisniveau.

Men det faar Landbruget ikke, og det faar Landbruget aldrig under kapitalistiske Samfundstilstande. Største Parten af det tages væk gennem Grundrenten, som tilflyder Bankerne og tilflyder de andre Erhverv. For at forebygge Misforstaaelser er det nødvendigt at gøre opmærksom paa med det samme, at ved Erhverv forstaaer jeg ikke det samme som Socialdemokratiet. Ved Erhverv forstaaer naturligvis i denne Forbindelse de paagældende Ejendomsbesiddere i Erhvervet eller Monopolbesidderne,

Erhvervenes Arbejdskøbere, Storbankerne, Finanskapitalen. Saa længe der eksisterer kapitalistiske Samfundstilstande, faar Landbruget aldrig det for sine Varer, det i Grunden burde have, hvis man regnede efter Varernes Værdi.

Det betyder ikke, at ikke Byernes Arbejderbefolkning maa betale Landbrugsprodukterne dyrt nok, og at Landbrugets Produkter ikke er for dyre til, at Byernes Arbejderbefolkning overhovedet kan købe dem. Det er de nemlig, men det er et andet Forhold. Her spiller Forholdet mellem den ringe Brøkdæl, Arbejderne faar af deres eget Arbejdes Udbytte, og saa Landbrugsprodukternes Pris ind; og dér er det igen saadan, at der er et aabenbart Misforhold mellem den Pris, der betales ude paa Landet for de samme Produkter, og den Pris, der betales inde i Byerne. Jeg har ikke undersøgt Forholdet specielt, men der er to Eksempler, jeg kunde have Lyst til at bringe frem, og da det er de paagældende selv, der siger det, maa det jo passe.

Det første angaar Frugten. Det er Frugtplantageejere og Frugtavlere i Syd-fyn, der selv erklærer, at Aaret var det bedste Frugtaar i Mands Minde, at der var utrolig megen Frugt, men at den desværre ikke kunde sælges, for Priserne var for smaa; det var umuligt at faa en saadan Betaling for Frugten, at det overhovedet kunde betale sig at sende den ind til Byerne, Betalingen kunde ikke en Gang dække Transportomkostningerne. Derfor maatte Frugten ligge og raadne, kastes paa Møddingen, eller Svinene maatte fodres med den, men det sidste var jo vanskeligt, fordi Baconproduktionen skal indskrænkes. Jeg ved ikke, hvor mange Tusind Tons Frugt der er blevet ødelagt, men det skal efter Frugtavlernes egne Udtalelser grænse til det utrolige. Samtidig er Frugtpriserne i Byerne af en saadan Højde, at Byernes Arbejderbefolkning ikke kan tillade sig at købe Frugt.

Det samme gælder for en anden Vare — det vil maaske ikke blive opfattet som Landbrug, men Forholdet er ganske analogt —, nemlig Fisken. Det er i mange Tilfælde ganske urentabelt for Fiskerne at gaa ud, for jo mere de fanger, des vanskeligere bliver det at afsætte det. I mange Tilfælde er en særlig stor Fangst særlig ødelæggende for Fiskerne. Der er i denne Forbindelse et konkret Tilfælde, som jeg skal fremdrage. Det var Fiskere i Korsør, som sendte en større Sending nyfangede Rødspætter til København. Det viste sig umuligt i København at afsætte Fisken, det